



**18**

**Celebració  
de l'Any Jubilar  
de Sant Pau  
a Tarragona**

**Septenari de pregàries**

**Secretariat diocesà de litúrgia  
Arquebisbat de Tarragona**

**Col·lecció Tau - Documents, n. 18**

Edita: Arquebisbat de Tarragona

Pla de Palau, 2

43003 Tarragona

Dipòsit legal: T.466.2009

Imprès a Dopigraf

© de l'edició i del text: Arquebisbat de Tarragona

**Secretariat diocesà de litúrgia**  
**Arquebisbat de Tarragona**

**Celebració**  
**de l'Any Jubilar**  
**de Sant Pau**  
**a Tarragona**  
**Septenari de pregàries**

**Col·lecció Tau - Documents, n. 18**

**Arquebisbat de Tarragona**  
**2009**



## Pròleg

---

Segons la tradició litúrgica la conversió de sant Pau es va esdevenir l'any segon després de l'ascensió del Senyor. En el camí de Damasc, segons consigna el Llibre dels Fets, va rebre el baptisme. Els ulls, que havien quedat engegats per la glòria del Senyor, van rebre la llum quan damunt seu va regalar l'aigua també lluminosa del baptisme. Des d'aleshores Saule de Tars va esdevenir apòstol. Un cor ardent d'amor a Jesucrist el va habitar per sempre. Un amor que el va portar per tants camins d'Àsia i d'Europa per anunciar l'evangeli i fer la *plantatio ecclesiae*. Pau, juntament amb Pere, són columnes i fonament de la Veritat (cf. Ga 2,9), els uneix una mateixa fe i una idèntica corona. Són les dues oliveres plantades a la casa de l'Església, introntollables i fermes, com la seva fe. Són també dues lluminàries que il·luminen i abranden la fe de les generacions cristianes (cf. Ap 1,4).

La Conversió de Sant Pau, celebrada en grau de solemnitat a la nostra arxidiòcesi, ha de ser viscuda cada any amb la joia més gran per l'Església de Tarragona, la qual s'ha de sentir més que joiosa de celebrar el trobament de la gràcia del Crist amb el cor de l'home, Saule. La gràcia pren possessió d'ell. I aquesta gràcia esdevé una missió. És una gràcia que el farà infatigable per tots els camins de terra i de mar per portar l'evangeli arreu; una gràcia que el farà entrar en els *penetralia Christi* i que li farà exclamar: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20); una gràcia que, finalment, el portarà a la darrera obediència, la del martiri per l'espasa. Tota la vida de l'Apòstol està ja continguda en la gràcia del camí de Damasc. Allí, sota els brancatges d'aquell camí, la gràcia divina —a l'aguait— l'esperava. Allí, en aquella gràcia inicial, el Senyor ja li va fer veure tot el que sofriria pel seu nom (cf. Ac 9,16)

Una antiga tradició de l'Església assegura que l'apòstol Pau va predicar l'evangeli a la nostra terra. Aquesta tradició està fonamentada en el desig de l'apòstol Pau d'arribar fins a Hispània per anunciar l'evangeli i així acomplir el disseny de Déu. I la vella Església de Tarragona es gloria de conservar la memòria de la seva predicació. Quantes vegades des de la balconada de la ciutat contemplem el mar, ample i lluminós! És legítim de pensar que per aquest mar va arribar l'evangeli, que pel port de la vella Tàrraco va descendir del vaixell un home, Saule, anomenat *Paulus*, el qual, amb la seva primera predicació va aglutinar a casa nostra una petita esglésiola, com un ametller fràgil i florit, però ple de promeses. En tot cas, a l'amfiteatre de la ciutat, l'any 259, una foguera era encesa en honor de la Trinitat,

en la qual el bisbe Fructuós i els seus diaques van sofrir el martiri. I el redactor de les actes martirials consigna que Fructuós era bisbe «tal com l'Esperit Sant, per boca de l'apòstol sant Pau, vas d'elecció i mestre dels pagans, havia manifestat que fos un bisbe». És remarcable que en el primer document de la història de l'Església de Tarragona trobem consignada la referència a la predicació de Pau per descriure la fidelitat pastoral del bisbe Fructuós que, acompanyat dels seus diaques, lliurava la vida per causa del Crist.

La notícia de la tradició no és incoherent amb la biografia de l'apòstol ni amb el desig, expressat dues vegades a la Carta als Romans, de venir fins a Hispània a anunciar l'evangeli. Aquesta tradició està testimoniada des d'antic. Ja a finals del segle I sant Climent de Roma afirma que Pau havia anunciat l'evangeli «havent arribat a l'extrem de l'occident». I també Ireneu ho testimonia (*Adv Hær.* I, 10, 2). El viatge missioner de Pau a Hispània el trobem testimoniats en els Pares de l'Església. Sí, el gran apòstol va ser un coratjós herald de Crist des «d'orient fins a occident».

Cal redescobrir i cultivar la devoció a l'apòstol Pau a la nostra arxidiòcesi. *Devoció* és una paraula procedent del llatí, que vol dir 'amor gran'. Primer, pel valor que té en la «comunió dels sants», i segon, perquè el nom de l'Apòstol, només de dir-lo, és ja expressió de missió nova, d'obertura, d'intrepidesa i de desig ardent de comunicar l'evangeli. Celebrar la memòria i el patronatge de sant Pau a Tarragona vol dir comprometre's infatigablement com una Església que testimonia l'evangeli i el comunica.

És la saviesa de la creu del Senyor, follia per al món, però salvació per a tothom, que, com sant Pau, hem d'anunciar. Oh, si tinguéssim un cor ardent com l'apòstol Pau per comunicar el Crist a tothom! Aquest seria el do més gran que el Senyor podria concedir-nos en la celebració d'aquest any paulí; aquest seria el do més gran de la indulgència jubilar: un ardor que es comunicués a tothom, com una riuada que s'escampa des de la taula de l'eucaristia i arriba als homes i dones del nostre temps, de les nostres ciutats i dels nostres pobles. La tradició eclesiàstica ha estat recollida i assumida en aquest Any Jubilar de Sant Pau amb una exhortació pastoral dels bisbes amb seu a Catalunya titulada: *Pau, apòstol del nostre poble*, en la qual els pastors de les Esglésies amb seu a Catalunya ens urgeixen a «creure en l'evangeli i anunciar-lo amb nou ardor». Evocar la figura del gran apòstol és comprometre's a fer-ho. Només hi ha una estratègia: la de l'amor del Crist.

Rafael Serra Abellà, pvre.  
*Director del Secretariat diocesà de litúrgia*

Aquest material de pregària i de lectura bíblica va ser preparat originàriament per la Parròquia de Sant Pau de Tarragona en ocasió del cinquantè aniversari de la seva erecció. Hom ha cregut convenient que, degudament adaptat, fos de nou publicat a la Col·lecció Tau per a ús de les comunitats i dels fidels de l'arxidiòcesi amb motiu de l'Any Jubilar de Sant Pau, en què tota l'Església, convidada pel Sant Pare, celebra el bimil·lenari del naixement de l'apòstol sant Pau.

Aquest subsidi, que vol ajudar com a material de pregària i de reflexió bíblica, està pensat per dedicar una setmana (septenari) a l'evocació de la persona i de l'espiritualitat de l'apòstol sant Pau durant aquest Any Jubilar Paulí. Pot ajudar a la preparació del pelegrinatge a un dels llocs jubilar, ja sigui a la ciutat de Tarragona o a Roma. Es pot fer servir, sempre fora de la missa, ja sigui abans o després, en grups de catequesi o de pregària. També privadament.

## **Guió de la pregària**

---

- Començament: lectura en veu alta per part de tothom del tropari inicial.
- Un text bíblic i una breu meditació sobre el text (es recomanable que es faci *lectio divina* sobre el text amb un temps de silenci i de diàleg).
- Unes pregàries pròpies de cada dia.
- El parenostre.
- L'oració pròpia de l'arxidiòcesi en la solemnitat de la Conversió.
- Conclusió: pregària a sant Pau, a manera d'oració de l'Any Jubilar Paulí (hi ha dos models per a aquesta pregària). Aquesta pregària cal dir-la conjuntament i de manera pausada.

S'afegeix a aquest material un pròleg i un apèndix que poden donar elements per comprendre la significació espiritual de sant Pau a la nostra arxidiòcesi, donada la seva tradició paulina.

*«El nostre afecte per vosaltres era tan gran,  
que estàvem decidits a donar-vos,  
no tan sols l'evangeli de Déu,  
sinó fins i tot les nostres pròpies vides.»  
(1Te 2,8)*



## **1** PRIMER DIA

---

### **AQUEST HOME ÉS EL MEU INSTRUMENT PREFERIT PER FER CONÈIXER EL MEU NOM**

Tots alhora i pausadament

Benaurat l'apòstol Pau,  
que en el camí de Damasc  
es trobà amb el Crist ressuscitat.

Benaurats els seus ulls,  
encegats per la glòria del Senyor.

Benaurats els seus peus,  
que s'encaminaren a la nostra terra  
per predicar l'evangeli.

Benaurada la nostra Església,  
que porta el seu nom.

### **LECTURA**

#### **Lectura dels Fets dels Apòstols**

Ac 22,6-21

Quan ja m'acostava a Damasc, de sobte, cap al migdia, m'envoltà una gran llum fulgurant que venia del cel. Vaig caure a terra i vaig sentir una veu que em deia: «Saule, Saule, per què em persegueixes?» Jo vaig preguntar: «Qui ets, Senyor?» Ell em respongué: «Jo sóc Jesús de Natzaret, el qui tu persegueixes.» Els qui anaven amb mi veieren la llum, però no van sentir la veu del qui em parlava. Llavors vaig preguntar: «Què haig de fer, Senyor?» El Senyor

em digué: «Aixeca't, vés a Damasc i allí et diran tot el que he determinat que facis.» I com que amb l'esclat d'aquella llum no veia res, els qui m'acompanyaven em van agafar per la mà i així vaig entrar a Damasc. Allà hi havia un tal Ananies, un home piadós i observant de la Llei, molt considerat de tots els jueus que vivien a Damasc. Em vingué a trobar i, quan va ser al meu costat, em digué: «Saule, germà, recobra la vista.» I a l'instant el vaig poder veure. Llavors em digué: «El Déu dels nostres pares t'havia destinat a conèixer la seva voluntat, a veure el Just i a sentir la seva pròpia veu, perquè davant de tots els homes tu has de ser testimoni d'ell en tot allò que has vist i has sentit. I ara, què esperes? Aixeca't, rep el baptisme i queda net dels teus pecats tot invocant el seu nom.» Quan vaig tornar a Jerusalem, un dia, tot pregant en el temple, vaig tenir un èxtasi i vaig veure Jesús que em deia: «Afanya't, surt de pressa de Jerusalem, perquè aquí no acceptaran el testimoni que dónes de mi.» Jo vaig respondre: «Senyor, ells saben prou bé que jo anava de sinagoga en sinagoga empresonant i assotant els qui creien en tu; i quan era vessada la sang d'Esteve, el teu testimoni, jo també hi era present, aprovant-ho i guardant els mantells dels qui el mataben.» Llavors ell em va dir: «Vés! Jo t'enviaré lluny, als pobles pagans.»

o bé, Ac 9,1-18

Saule, respirant encara amenaces i mort contra els deixebles del Senyor, anà a trobar el gran sacerdot i li demanà cartes adreçades a les sinagogues de Damasc per endur-se'n presos a Jerusalem els qui trobés adherits al camí del Senyor, tant homes com dones. Quan Saule arribava a prop de Damasc, de sobte l'envoltà una llum fulgurant que venia del cel. Va caure a terra i sentí una veu que li deia: «Saule, Saule, per què em persegueixes?» Ell preguntà: «Qui ets, Senyor?» Li respongué: «Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes. Aixeca't, entra a la ciutat, i allà et diran el que has de fer.» Els homes que l'acompanyaven s'havien aturat, muts d'espant; sentien la veu, però no veien ningú. Quan Saule s'aixecà de terra, per més que obria els ulls, no veia res. Ells l'agafaren per la mà i el van portar fins a Damasc. Estigué tres dies sense veure-hi, i no menjava ni bevia.

Hi havia a Damasc un deixeble que es deia Ananies. En una visió, el Senyor el cridà: «Ananies!» Ell respongué: «Aquí em tens, Senyor.» El Senyor li digué: «Vés al carrer anomenat Recte, a casa de Judes, i pregunta per Saule de Tars: està pregant, i en una visió ha vist un tal Ananies que entrava i li imposava les mans perquè recobrés la vista.» Ananies replicà: «Senyor, he sentit contar a molts tot el mal que aquest home ha fet al teu poble sant de Jerusalem, i ara, aquí, té plens poders dels grans sacerdots per a endur-se'n presos tots els

qui invoquen el teu nom.» El Senyor li digué: «Vés-hi, que aquest home és l'instrument que jo he escollit perquè doni testimoni del meu nom davant les nacions paganes i els seus reis, i davant els israelites. Jo li faré veure tot el que haurà de sofrir pel meu nom.»

Aleshores Ananies hi anà, entrà a la casa, li va imposar les mans i li digué: «Saule, germà, Jesús, el Senyor, el qui se't va aparèixer pel camí quan venies, m'envia perquè recobris la vista i siguis omplert de l'Esperit Sant.»

A l'instant li caigueren dels ulls una mena d'escates i recobrà la vista. Llavors mateix s'aixecà i es va fer batejar. Després prengué aliment i recobrà les forces.

## Meditació

Els relats de la conversió de Pau expressen la gràcia del seu primer trobament amb Crist ressuscitat. Tota la vida de l'apòstol Pau serà una fidelitat a aquest primer trobament. Tota la vida de l'apòstol Pau va ser una fidelitat a aquest esdeveniment de gràcia que va marcar per sempre la seva vida. Va ser en aquest camí de Damasc que, per pura iniciativa de la gràcia, el Crist va posseir per sempre el cor de Pau, de manera que més tard podrà escriure: «Jesucrist es va apoderar de mi» (Fil 3,12). De tal manera Jesús ressuscitat va prendre el cor de Saule, gairebé com la veritable expropiació de la gràcia, que també escriurà aquestes paraules: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Ga 2,20). Es va deixar prendre per Crist. També nosaltres ens podem fer aquestes preguntes: Quina ha estat per a nosaltres la primera gràcia? On ens trobem amb el Crist ressuscitat? Quin és el nostre camí de Damasc? Sentim veritablement sobre nosaltres el rostre del Crist de la glòria que surt al nostreencontre? Cerquem aquest Rostre —ple de glòria— en la pregària? Oh, si sentíssim sobre nosaltres la mirada del Crist que ens fa caure del cavall de les nostres seguretats, de les nostres certeses, ens aixecaríem també com Saule, amb els ulls il·luminats per la seva Presència! Seria llavors que també nosaltres emprendreíem altres camins i la nostra mirada seria nova. Una certesa nova adquiriríem: la certesa que la glòria del Crist habita en l'Església i que el Senyor ens vol apòstols i deixebles; que cadascun de nosaltres és una possibilitat del Crist. Una capacitat seva. Som una capacitat del Crist (Bérulle). Vet aquí la condició i la naturalesa de l'ésser cristià; una manifestació del seu Nom; una ostensió de la seva glòria, una glòria que és sempre la glòria de l'Amor. I això és possible per la donació de l'Esperit Sant que actua en nosaltres en la vida sacramental (baptisme, eucaristia...). Formem part del seu Nom. El Crist espera molt de cadascun de

nosaltres. «Què esperes, Senyor, de mi?» podria ser avui la nostra pregària. En el silenci del cor, deixem que ell mateix ens la respongui. I les crides de Déu sempre són sorprenents i inesperades. Deixem-nos prendre per Crist.

## Pregàries

- Senyor, que féreu de l'apòstol sant Pau missatger i herald de la comunió eclesial, us demanem que la vostra Església camini vers la unitat de tots els creients en Jesucrist i desitgem vivament beure del mateix calze.
- Senyor, que féreu de l'apòstol sant Pau un incansable predicador de l'evangeli als homes de tota condició, concediu al Papa i als bisbes de tot el món que, abrandats per l'amor del Crist, no defalleixin en la seva voluntat de predicar l'evangeli a tots els homes.
- Senyor, que sortíreu a l'encontre de Saule i l'omplíreu de la llum gloriosa de la vostra resurrecció, sortiu a l'encontre de tants homes i dones que us busquen i ompliu-los de la llum de la fe.
- Senyor, que ens heu fet partícips de la fe dels apòstols Pere i Pau, beneïu la nostra arxidiòcesi perquè creixi com una Església viva i autèntica de deixebles de Jesucrist.

---

Part que es repeteix cada dia

Parenostre

**V.** Desitjo amb tot el cor venir a vosaltres.

**R.** I sé que vindré amb la plena benedicció del Crist.

Preguem:

Senyor, que féreu de l'apòstol sant Pau un instrument escollit per portar el nom del vostre Fill als pagans i li donàreu el desig d'anunciar l'evangeli a la nostra terra; feu que els qui avui celebrem la seva conversió imitem el seu zel anunciant l'evangeli als homes que no us coneixen. Per nostre Senyor Jesucrist.

## ORACIÓ D'INTERCESSIÓ A L'APÒSTOL SANT PAU

Oh benaurat apòstol sant Pau,  
que portàreu pels camins del nostre mar  
l'evangeli a la nostra terra  
i plantàreu l'Església entre nosaltres,  
és per vós que beneïm i lloem el Senyor.

Feu que tota la nostra arxidiòcesi, que us té per patró,  
participi del vostre amor al Crist  
i de la passió per anunciar l'evangeli.

Que els nostres preveres consumeixin en la joia i en la pau  
la seva vida al servei de l'evangeli,  
i sigui el Crist la joia més íntima del seu cor.

Que els nostres catequistes facin bona sembrada  
de la Paraula del Crist en els nostres infants i joves.

Que els qui serveixen la comunitat ho facin,  
no buscant-se a ells mateixos,  
sinó servint els germans en el nom del Crist.

Que les nostres famílies siguin beneïdes  
i els sigui donat aquell amor que tot ho uneix i perfecciona.

Que els nostres malalts i aquells que no poden més amb la seva vida  
sentin l'escalfor de la nostra caritat i de la nostra presència,  
i ells mateixos experimentin que completen amb la seva vida  
el que manca a la passió de Crist.

Que els qui serveixen els pobres, els estrangers,  
els empresonats, els immigrants...  
descobreixin en ells aquell qui, essent ric,  
esdevingué pobre per enriquir-nos a tots.

Feu, oh benaurat apòstol Pau, que tot el que fem  
sigui per la glòria de Déu i pel creixement de l'Església.

Que mai no ens manqui, oh Apòstol, amic i company de camí,  
la vostra intercessió.

Amén.

*O bé, aquesta altra:*

Oh apòstol sant Pau  
que heu portat per tot el món el nom de Jesucrist  
i ens heu donat el suprem testimoniatge d'amor i de sang,  
protegiu sempre la vostra Església,  
la que peregrina a Tarragona i la de tot el món,  
per la qual vau viure i vau morir;  
conserveu-la en la veritat i en la pau.

Protegiu el seu bisbe Jaume,  
doneu-li un cor ardent d'amor al Crist.  
Beneïu els nostres preveres i diaques,  
que no anteposin res a l'amor del Crist.

Que per la vostra intercessió siguin cridats  
joves que lliurin la seva vida al servei de l'evangeli.  
Que les nostres parròquies siguin comunitats vives i orants  
i donin testimoni de l'alegria de la Salvació.

Que tots sentim la urgència d'anunciar l'evangeli,  
el desig ardent de fer conèixer Jesucrist  
i de viure en la fe de l'Església.

Concediu-nos aquella caritat que tot ho espera, tot ho creu, tot ho suporta.  
Que cap sofriment dels homes sigui estrany al nostre cor  
i que els nostres cors —ben proveïts de l'oli de l'esperança—  
s'orientin sempre vers el Regne que ha de venir,  
i exultin de joia pels béns que el Senyor ens ha promès.

Oh apòstol Pau, beneïu amb la vostra intercessió  
l'Església de Tarragona,  
aquesta Església que des de sempre porta el vostre nom.

Amén.

## SOU TEMPLE DE DÉU

Tots alhora i pausadament

Oh apòstol sant Pau, vas d'elecció,  
que compreguéreu per do del Senyor,  
la profunditat del misteri de l'Església,  
i ens ensenyàreu que aquesta Església  
és el cos de Crist, temple de l'Esperit i esposa del Crist,  
feu que nosaltres mateixos  
acollim el do de l'Església en la nostra vida  
i esdevinguem pedres vivents d'aquest edifici  
que s'alça per a glòria de Déu.

## LECTURA

### De la primera carta als Corintis

1Co 3,9-17

Germans: Nosaltres som col·laboradors de Déu, i vosaltres sou el seu conreu, l'edifici que ell construeix. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i uns altres hi construeixen al damunt. Però que cadascú miri bé com construeix! De fonament, ningú no en pot posar cap altre fora del que està posat, que és Jesucrist. Sobre aquest fonament es pot construir amb or, amb plata, amb pedres precioses, o bé amb fusta, amb herba seca o amb palla, i ja es veurà què val l'obra de cadascú: el dia del judici la posarà en evidència, perquè es manifestarà acompanyat de foc, i el foc comprovarà el valor de cada obra. Si l'obra resisteix, el qui l'ha construïda en rebrà la recompensa, mentre que si crema, en sofrirà la pèrdua, tot i que ell se salvarà, però com qui s'escapa just del foc. ¿No sabeu que sou temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú destrueix el temple de Déu, Déu el destruirà a ell, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

## **Meditació**

El Senyor no té altre material per construir la seva Església en el món sinó la nostra fe, una fe sostinguda sempre pel do de l'Esperit Sant. Quin do i quina responsabilitat alhora: «ser col·laboradors de Déu» en el seu disseny de salvació en el nostre món. Això cada generació cristiana i cada creient ho ha de viure de manera no transferible. És per a nosaltres, que va adreçar aquest missatge. No és arbitrari per a nosaltres de fer-ho o no. No hi ha cap excusa que sigui vàlida per desentendre-se'n. Cadascun de nosaltres està cridat a ser una pedra viva del temple de Déu enmig del món, que és l'Església; un temple que està edificat sobre el Crist, pedra fonamental, que s'edifica sobre el fonament dels Apòstols. Tots som pedres vives d'aquest edifici que s'alça per a la glòria de Déu; aquestes pedres han d'estar estretament unides per la caritat; cada pedra es recolza en l'altra; la nostra fe s'aguanta amb el testimoni de l'altre, però també la meua fe sosté la d'un altre. I tant d'una cosa com de l'altra n'hem de ser conscients. Així viu l'Església. Que no siguem mai pedra d'escàndol o d'ensopec per a la fe de ningú. Això ho hem de demanar al Senyor. Que cadascú miri com construeix, ens ha dit sant Pau. Construïm bé quan edifiquem l'Església amb amor gratuït, amb rectitud d'intenció, amb pregària i cercant en tot la glòria de Déu i no pas la dels homes ni la de nosaltres mateixos.

### **Pregàries:**

- Vós, que per mitjà de l'apòstol sant Pau revelàreu que la vostra Església és el vostre cos, concediu-nos que cerquem en tot la unitat i la comunió dels qui creiem en el vostre nom.
- Vós, que per mitjà de l'apòstol Pau revelàreu que la vostra Església és el temple on habita l'Esperit Sant, concediu-nos que siguem pedres vives del temple que vós habiteu.
- Vós, que per mitjà de l'apòstol Pau revelàreu que l'Església és la vostra esposa, concediu-nos que visquem sempre del vostre amor i en siguem portadors.
- Vós, que per mitjà de l'apòstol Pau revelàreu que l'Església és l'edifici espiritual, concediu-nos que creixem sempre ben arrelats i fonamentats en vós.

*A partir d'aquí, tot com el primer dia, p. 10.*



### **3 TERCER DIA**

---

#### **DESPRÉS DE LLUITAR EN AQUEST NOBLE COMBAT EM MANTINC FIDEL**

Tots alhora i pausadament

La gràcia de nostre Senyor Jesucrist que us fou donada,  
oh apòstol sant Pau,  
no ha estat inútil en vós,  
i esdevinguéreu veritablement apòstol del Crist  
i portador, pels camins de la terra i del mar,  
de la bona nova del Senyor ressuscitat.

Veritablement la gràcia de Déu ha estat ben pròdiga en vós,  
i ara sou per sempre columna i fonament de la Veritat.

#### **LECTURA**

##### **De la segona carta a Timoteu**

2Tm 4,6-8.17-18

Germans: Pel que fa a mi,estic a punt d'oferir la meva vida com una libació; ha arribat l'hora de la meva partença. He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe. I des d'ara tinc reservada la corona de la justícia que aquell dia em donarà en premi el Senyor, jutge just; i no tan sols a mi, sinó a tots els qui anhelan la seva manifestació. Però el Senyor m'assistia i em va donar forces perquè acabés de predicar el missatge i poguessin escoltar-lo tots els pagans. Ell m'ha alliberat de la gola del lleó! El Senyor m'alliberarà de totes les insídies i em salvarà per dur-me al seu Regne celestial. A ell la glòria pels segles dels segles. Amén.

## **Meditació**

El do més gran és viure i morir en la fe de l'Església. L'esperit del Crist va fer de la vida de l'Apòstol una ofrena, un do per a Déu i per als altres. Tant de bo la nostra vida fos un do, una ofrena. Cada eucaristia ha de ser una ofrena de la nostra vida en Crist. Hi ha tanta pau i tanta joia quan un no viu de manera autoreferencial, sinó pels altres. Fins i tot el dolor és viscut d'una altra manera; és viscut amb amor, i, per tant, amb esperança. La vida del cristià és una vida oferta. Si al final de la vida, com Pau apòstol, poguéssim dir: «He acabat la cursa, he conservat la fe», seria la gràcia més gran que ens podria concedir el Senyor. Ens adonarem que no hem caminat sols, que el Crist ens ha acompanyat sempre i mai no ens ha deixat de la mà, perquè coneixia la nostra feblesa. I també ens adonarem de tants que ens han estimat i ens han acompanyat en el camí de la fe. El que val no és l'èxit ni el fracàs, el que val als ulls del Senyor és la fidelitat. La resta pertany, com a do, al Senyor.

## **Pregàries:**

- Senyor Jesucrist, en qui l'apòstol Pau posà la seva fe i la seva confiança, concediu-nos de mantenir-nos fermes en la fe fins al darrer dia de la nostra vida.
- Senyor Jesucrist, l'apòstol Pau ens ensenyà que només ens podem gloriar de la vostra creu, concediu-nos que no ens gloriem d'altra cosa sinó d'ella, perquè hi trobem la vida, la salvació i la resurrecció.
- Senyor Jesucrist, per vós l'apòstol Pau va lluitar el noble combat de la fe, concediu-nos que visquem en la fidelitat en la fe, en l'esperança del regne que ha de venir i amb el desig d'estimar amb un amor cada dia més gran.
- Senyor Jesucrist, que visquéreu en el cor de l'apòstol sant Pau de tal manera que la vostra vida era la seva, concediu-nos que, per la participació en la vostra eucaristia, cada vegada vós visqueu més íntimament en nosaltres.

*A partir d'aquí, tot com el primer dia, p. 10.*

**ENS VAM COMPORTAR ENMIG VOSTRE AMB TOTA DOLCESA,  
COM UNA MARE QUE CRIA I DÓNA ESCALF ALS SEUS FILLS**

Tots alhora i pausadament

Oh benaurat apòstol sant Pau,  
herald de l'evangeli a la nostra terra,  
que sembràreu la llavor de l'evangeli  
que creix, solc endins, i esdevé,  
a semblança del gra de mostassa,  
arbre que ofereix sa brancada ampla als ocells del cel.

Oh arbre sant de la nostra Església,  
vinclat de tants fruits de santedat,  
plantat per la predicació de l'apòstol Pau,  
sigueu beneït.

**LECTURA**

**De la primera carta als cristians de Tessalònica**

1Te 2,1-13

Tots recordeu, germans, que la nostra estada entre vosaltres no va ser infructuosa. Com ja sabeu, acabàvem de sofrir maltractaments i injúries a Filips, però el nostre Déu ens va donar valentia per a anunciar-vos el seu evangeli enmig de grans dificultats. I és que la nostra predicació no s'inspira en l'error, ni en intencions poc netes, ni busca l'engany. Déu ens ha considerat aptes per a anunciar l'evangeli que ens ha confiat; per això prediquem no pas mirant de complaure els homes, sinó mirant de complaure Déu, que examina els nostres cors. Com ja sabeu, mai no vam adular ningú, ni ens inventàvem pretextos per a guanyar diners: Déu n'és testimoni. Tampoc no buscàvem honors humans, ni de part vostra ni de part d'altres, si bé, com a apòstols de Crist, us hauríem pogut fer sentir el pes de la nostra autoritat. Ben al contrari, ens vam comportar enmig vostre amb tota dolcesa, com una mare que cria i dóna escalf als seus fills. El nostre afecte per vosaltres era tan gran que estàvem decidits a donar-

vos, no tan sols l'evangeli de Déu, sinó fins i tot les nostres pròpies vides. Tant us havíeu fet estimar! Ja recordeu, germans, les nostres penes i fatigues: per no ser una càrrega a ningú, vam treballar nit i dia, mentre us anunciàvem l'evangeli de Déu. Vosaltres sou testimonis, i Déu també ho és, que ens vam comportar amb vosaltres, els creients, de manera santa, justa i irreprovable. Ja sabeu que, igual com un pare tracta els seus fills, a cada un de vosaltres us exhortàvem, us encoratjàvem i us urgíem a viure d'una manera digna de Déu, que us crida al seu regne i a la seva glòria. Per part nostra, donem contínuament gràcies a Déu, perquè quan vau rebre la paraula de Déu que us anunciàvem, la vau acollir no com a paraula humana, sinó com allò que és en realitat: paraula de Déu, que actua eficaçment en vosaltres, els qui creieu.

## **Meditació**

Aquestes paraules que l'Apòstol va escriure als cristians de Tessalònica les hauria pogut escriure perfectament als cristians de Tàrraco. De fet, pel valor que té el Nou Testament, les escriu per a nosaltres. Sempre són vigents. El text manifesta fins a quin punt Pau estima les comunitats i la delicadesa del seu cor de pastor, un amor quasi maternal, capaç de donar vida. Fixem-nos en aquestes paraules que hem escoltat: «El nostre afecte per vosaltres era tan gran que estàvem decidits a donar-vos, no tan sols l'evangeli de Déu, sinó fins i tot les nostres pròpies vides.» Anunciar l'evangeli és entregar la vida, donar-la. No hi ha cap missioner cristià que no doni la vida per l'evangeli que predica. Anunciar l'evangeli i donar la vida sempre van units. Ell no actua com un funcionari i entén la seva predicació com una pura transmissió de la paraula de Déu. Ell de cap manera no cerca el seu interès i la seva influència. I per això fa resplendir la gratuïtat de la seva predicació. Allò que desitja l'Apòstol més ardentment és que els creients coneguin més i més el misteri de Crist i el visquin. Crist ho és tot per a nosaltres. L'Església és viva quan viu arrelada en el Crist. Sense el Crist no és res. I no res és no res. ¿Serem capaços, en la pregària, d'entrar en aquest coneixement del Crist, ell que conté tots els tresors del coneixement i de la saviesa? Fem pregària. Només la pregària dóna aquest coneixement del Crist. També a la Carta als colossencs escriurà: «Manteniu-vos arrelats en ell, edificats sobre aquest fonament, sòlids en la fe que us van ensenyar, i amb una acció de gràcies que mai no s'acabi» (Col 2,7). Les nostres comunitats han de ser comunitats orants i fonamentades en el Crist, arrelades en ell. Sense arrels un arbre mor. Preguem per les nostres comunitats, i també per l'Església de Tarragona que es gloria de l'estada i de la predicació del mateix apòstol Pau, que sigui veritablement una Església arrelada en l'amor del Crist.

## **Pregàries:**

- Senyor, que infonguéreu en el cor de l'apòstol el desig d'evangelitzar la nostra terra, feu que la nostra Església de Tarragona sigui veritablement evangelitzadora i testimoni de la salvació de Crist.
- Senyor, que heu volgut que la nostra Església fos anomenada Església de Pau i de Tecla, feu que ens sentim hereus i transmissors d'aquesta tradició eclesial i que fem créixer la força del vostre Esperit.
- Senyor, que heu volgut honorar la nostra Església amb la bella tradició de l'apòstol Pau, us preguem pel nostre arquebisbe i per tot el presbiteri diocesà, que es manifestin com a pastors sol·lícits i com l'apòstol Pau estimin entrançablement les comunitats dels creients, fins donar la vida.
- Senyor, que volguéreu fer de l'Església de Tarragona un exemple de fermesa per a totes les Esglésies amb el martiri de sant Fructuós i dels seus diaques, us preguem que ens doneu la fortalesa i el coratge que necessitem per a mantenir-nos, en els nostres dies, fermes en la fe que rebérem dels Apòstols.

*A partir d'aquí, tot com el primer dia, p. 10.*

**SEMBLA QUE MORIM, QUAN DE FET VIVIM**

Tots alhora i pausadament

Oh apòstol Pau,  
que sense ser dels Dotze,  
meresquéreu de ser anomenat *apòstol*,  
i abrandat per l'amor del Crist  
plantàreu l'Església amb la vostra predicació,  
i juntament amb l'apòstol Pere  
heu esdevingut fonament de l'Església de Crist:  
Pere, el capdavanter de la confessió de la fe,  
i vós, oh benaurat Apòstol,  
predicador d'aquesta fe a tots els pobles.  
Així, vosaltres dos, per camins diversos,  
aplegàreu l'única família del Crist  
i us uneix ara una idèntica corona,  
i tota l'Església us venera.

**LECTURA****De la segona carta de sant Pau als Corintis**

2Co 6,1-10

Germans: Com a col·laboradors de Déu, us exhortem a no deixar perdre la gràcia que n'heu rebut. Ell diu: «T'he escoltat a l'hora favorable, t'he ajudat el dia de la salvació.» Ara és l'hora favorable, ara és el dia de la salvació. No hem de donar mai cap motiu d'escàndol a ningú, perquè no es malparli del servei que Déu ens ha confiat. I ens hem de manifestar en tot com a servidors de Déu, mantenint-nos constants enmig de les tribulacions, les contrarietats, les angoixes, les bastonades, les presons, els avalots, les fatigues, les nits en blanc i la falta de menjar; constants també en l'honestedat, el coneixement, la paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit, la veritat que anunciem i el poder de Déu; constants també quan brandem les armes de la justícia per atacar o per defensar-nos, quan som honorats i quan som menyspreats, quan malparlen de nosaltres i quan en parlen bé. Ens tenen per

impostors, però diem la veritat; ens ignoren, però de fet som coneguts; ens tenen per moribunds, però de fet encara vivim; ens apallissen, però no ens executen; patim afliccions, però sempre estem contents; ens tenen per miserables, però n'enriquim molts; sense tenir res, som amos de tot.

## Meditació

En el text que acabem d'escoltar ressona el cor de l'apòstol Pau. La fe necessàriament porta pels camins de la creu. Així resplendeix la glòria de la resurrecció del Crist. Si tenim el Crist ho tenim tot. La joia dels cristians no ve mai de fora, ve del Crist. Crist és la font d'aquesta alegria. Per això Pau, després d'esmentar tots els sofriments que els Apòstols han de suportar per causa de l'evangeli, diu: «Però sempre estem contents.» La missió cristiana reposa en la veritat de l'evangeli, més enllà de totes les opinions, tant si és compresa com si és incompresa. Per això sempre hem d'anunciar l'evangeli *opportune et inoportune*. La joia i la pau del cor vénen no de fora, sinó de dins, del fet de saber que acomplim la voluntat de Déu. Complir la vostra voluntat, Senyor, és la nostra pau, deia el benaurat papa Joan. L'alegria cristiana no brolla d'allò que aconseguim o del fruit visible. Les categories d'èxit o de fracàs sempre seran relatives i no determinants per a la consciència cristiana. Quan contemplem Crist elevat a la creu hem de dir: «Som seguidors d'un vencedor derrotat.» La mort i la resurrecció del Senyor capgira aquestes mires humanes. En tenim prou de saber que sempre serà veritat que tot allò que hem sembrat amb amor, que vol dir moltes vegades amb dolor, Déu, amb la seva gràcia, ho farà fructificar. Res d'allò que fem amb amor i pregària no és inútil. No res. Com la creu i el gra de blat, que morint donen fruit, i fruit abundant (cf. Jn 12,24). Cal mirar-ho tot amb un altra perspectiva, amb la perspectiva de l'eternitat. Els sants això ho saben i ho han viscut. Que trobem en l'eucaristia la força per continuar el camí de l'Església, per tornar a començar sempre amb un amor sempre nou. Cada dia. En tot ens hem d'acreditar com a servidors de Déu, ens ha dit sant Pau, i sempre hem de viure la caritat no fingida. Amb aquestes credencials ens hem de presentar davant del món.

## Pregàries

- Pare, vós volguéreu que el vostre Fill, ressuscitat d'entre els morts, s'aparegués primer als Apòstols, feu que siguem testimonis de Crist d'un cap de món a l'altre.

- Vós enviàreu el vostre Fill perquè sembrés la llavor de l'evangeli, concediu el goig d'una bona collita als qui amb fatiga sembren la Paraula.
- Vós, que heu volgut fonamentar l'Església de Jesucrist, el vostre Fill, en la fermesa de la fe apostòlica, concediu-nos que mai no manquin a la nostra Església ministres de la vostra Paraula, del vostre Fill i dels seus sagraments.
- Pare, vós enviàreu el vostre Fill al món per anunciar la Redempció als pobres, feu que acollim els pobres amb el nostre cor i reivindicuem sempre els seus drets.

*A partir d'aquí, tot com el primer dia, p. 10.*



## QUI ENS PODRÀ SEPARAR DE L'AMOR DEL CRIST?

Tots alhora i pausadament

Benaurat apòstol Pau, l'amor del Crist era la vostra vida,  
us era el present i el futur, us era el regne i la promesa  
i era el vostre tot.

Per aquest amor us féreu servidor de tots  
i per aquest amor, també,  
esdevinguéreu intrèpid missioner a tot el món.

La vida que visquéreu ja no era vostra,  
sinó del Crist, Déu i Senyor nostre,  
que ens estimà  
i s'entregà a si mateix per nosaltres.

### LECTURA

#### De la carta als Romans

Rm 8,31b-39

Germans: si tenim Déu amb nosaltres, qui tindrem en contra? Ell, que no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres, com no ens ho donarà tot juntament amb ell? Qui s'alçarà per acusar els elegits de Déu, si Déu mateix els fa justos? Qui gosarà condemnar-los, si Jesucrist mateix va morir, més encara, va ressuscitar, està a la dreta de Déu i intercedeix per nosaltres? Qui ens separarà de l'amor de Crist? ¿La tribulació, l'angoixa, la persecució, la fam, la nuesa, el perill, la mort violenta? Tal com diu l'Es-critura: És per tu que anem morint tot el dia, i ens tenen com anyells duts a matar. Però, de tot això, en sortim plenament vencedors gràcies a aquell qui ens estima. N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.

## Meditació

El Pare, que ens ho ha donat tot sense estalviar ni el lliurament del seu propi Fill, no ens ha donat només quelcom gran, sinó que ens ha donat tot el que té i és. I perquè ens ha donat tot l'amor del Fill ja ningú ni res no ens en pot separar, ni tan sols la mort. El cristià viu amb la certesa que el Crist l'estima. Aquesta certesa l'acompanya durant tota la seva vida, en la joia i en el dolor, i en la vida i en la mort. Aquest amor habita dins d'ell. És allò més íntim; és un amor real, no és una idea ni un sentiment; és un do del baptisme. Res, ni tan sols el pecat mateix, no ens pot separar d'aquest amor que el Crist ens té. Aquest amor dins del cristià provoca la pregària, l'amor als altres i la compassió del cor. És com una font que sempre raja. És la nostra joia i la nostra esperança. Quina alegria! Quina pau! Ho podem perdre tot, però l'amor que el Crist ens té mai no el podem perdre. I fins i tot la mort és gloriosa, perquè llavors aquest amor de Crist per nosaltres és vida i resurrecció. Que tinguem sempre present la pregària del salm: «Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai, aquesta és l'esperança que posem en vós.» Aquest text, en definitiva, és un exuberant cant de victòria de l'apòstol Pau que ens mostra tot el que succeeix quan una persona entra en l'aliança de Déu. Déu ens dona absolutament tot el que té, i per això aquesta aliança esdevé «eterna». I el qui entra en aquesta sobreabundància del do diví penetra personalment en aquesta «eternitat» que està més enllà de tota agressió i de tota amenaça. «Res no podrà separar-nos», no perquè tinguem la força de «vèncer» en tot; tota la força que necessitem per a això prové de «l'amor de Déu manifestat en Crist Jesús, Senyor nostre»; un amor que per altra banda ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat (cf. Rm 5,5). I l'Esperit és penyora del que ha de venir. Penyora vol dir que en tenim la certesa més segura, gairebé com una anticipació. Per això els cristians a cada eucaristia presentim, en el sentit literal de la paraula, el Regne. L'Apòstol ens ha dit que ningú no podrà acusar-nos, perquè tota acusació davant del tribunal de Déu, fins i tot l'acusació de la pròpia consciència, perd la seva força; el Fill entregat per nosaltres és un advocat tan irrefutable que tota acusació contra nosaltres emmudeix. Quan siguem davant de Déu només ens dolrà no haver estimat més.

## Pregàries

- Vós, que fóreu proclamat per l'apòstol Pau com la saviesa que salva el món, concediu-nos el vostre Esperit perquè ens porti al coneixement de la Veritat.

- Senyor, us preguem pels qui s'encomanen a les nostres pregàries, que siguin beneïts per vós, i concediu-los el que el seu cor desitja.
- Senyor, recordeu-vos de la vostra Església, edificada sobre el fonament dels Apòstols, perquè la fe i el martiri de sant Pere i sant Pau donin fruit en nosaltres.
- Senyor, recordeu-vos de la vostra Església, que vós estimeu i perdoneu sempre, doneu-li la vostra força perquè la predicació de l'evangeli arribi a tots els pobles del món.

*A partir d'aquí, tot com el primer dia, p. 10.*

**PROCURANT DE CONSERVAR LA UNITAT DE L'ESPERIT  
AMB EL VINCLE DE LA PAU**

Tots alhora i pausadament

Benaurat apòstol sant Pau,  
coratjós herald del Crist,  
pare de la fe dels pobles,  
pregoner de l'evangeli  
i sembrador de la fe.  
Feu que arrelí, fecundi i grani la sembra  
i feu-nos fidels hereus vostres.

Oh benaurat Apòstol,  
que portàveu en el vostre cos les marques de la creu del Senyor,  
de la qual nosaltres, com vós, ens gloriem,  
car ella és la nostra vida, la nostra salvació i la nostra resurrecció.

**LECTURA**

**De la carta als Efesis**

Ef 4,1-7.11-13

Germans: Ara jo, presoner per causa del Senyor, us demano que visqueu d'una manera digna de la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i dolcesa, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, procurant de conservar la unitat de l'Esperit amb el lligam de la pau. Un sol cos i un sol Esperit, com és també una de sola l'esperança que us dóna la vocació que heu rebut. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots. Cada un de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura del do de Crist. I és ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelitzadors, a d'altres el de ser pastors i mestres; i així ha preparat els qui formen el poble sant perquè exerceixin el ministeri d'edificar el cos de Crist, fins que tots plegats arribem a la unitat en la fe i en el coneixement del Fill de Déu, a formar l'home perfecte, a la talla pròpia de la plenitud del Crist.

## **Meditació**

L'apòstol Pau ens demana que visquem el do de la unitat, una unitat que rebem de Crist en cada eucaristia. Aquest és el testimoni que hem de donar davant del món, que puguin dir de nosaltres: «Mireu com s'estimen.» La unitat que hem de viure ve de la certesa de la fe: «Un sol Senyor, una sola fe, una sola esperança.» Què ens pot separar els uns dels altres? Tenim en comú quelcom que no és nostre, que tots hem rebut: la caritat del Crist. Què ens pot separar si participem tots del mateix calze de la Pasqua? Estimem-nos. Viure en la unitat significa: res sense els altres, tot amb els altres, mai res contra els altres. Per la donació de l'Esperit Sant s'inaugura el temps de la pau i de la unitat gràcies a l'únic amor que en la creu i en l'eucaristia ha esdevingut font de tota reconciliació, de tot trobament. És per l'Esperit que ens ha estat donat que ens podem abraçar sempre i ens podem perdonar sempre. Ningú no ha de quedar exclòs a la «casa de l'Església» perquè no ens uneixen les idees ni els sentiments, sinó l'amor del Crist, participat per tots. Estem tots en el mateix camí cap al Regne.

Demaneu també que el desig per la unitat sigui ben viu a totes les Esglésies cristianes. Que el desig de participar en la mateixa i única eucaristia faci que ens apropem cada vegada més. Aquesta unitat que el Senyor va demanar és tan gran que només la podem rebre com un do del Senyor. Sant Pau ens ensenya que els cristians, en les dificultats, en els conflictes, sempre hem d'escollir el «camí incomparablement més alt», que és el de l'amor (1Co 12,31).

## **Pregàries:**

- Senyor, que totes les Esglésies i comunitats cristianes creixin en la veritat i en la caritat i arribin a la plena unitat de la fe i de la comunió.
- Ajudeu, Senyor, a tots els qui treballen al servei de la unitat de l'Església, i feu de nosaltres mateixos uns servidors d'aquesta unitat.
- Beneïu, Senyor, les santes Esglésies de l'orient cristià i totes les altres confessions cristianes, i concediu a tots el desig de la unitat que vós ens vau demanar.
- Que nosaltres mateixos, Senyor, siguem, amb la vostra gràcia, instruments d'unitat i presència vostra enmig del món, i concediu pau i unitat a la nostra Església.



# Apèndix





## ESGLÉSIA DE PAU I DE TECLA

L'Església de Tarragona des d'antic porta el nom de l'apòstol Pau. Ben aviat el culte de l'apòstol Pau es va unir al de Tecla, que és el nom d'una deixebra de l'Apòstol. Venerada des de l'antiguitat i celebrada amb el nom de protomàrtir, l'antiga llegenda diu que es va convertir escoltant la predicació abrandada de l'apòstol Pau. El frontal de l'altar romànic de la Catedral ho narra iconogràficament de manera molt bella. La *tau*, de tanta significació cristològica, és inicial tant de Tàrraco com de Tecla, i secularment ha estat símbol de l'Església metropolitana i primada. Aquests títols no són honorífics, sinó eclesials; és a dir suposen i impliquen, encara avui, una funció de servei i de comunió. L'Església de Tarragona ha servit la comunió de les Esglésies del país. Ha estat vincle de comunió. La tradició sinodal que arriba fins als nostres dies amb la celebració del darrer concili de la Tarraconense així ho mostra. Per això ens honora a tots que els arquebisbes portin el pal·li de metropolità.

Tecla és un nom, però també un símbol. Ella tota sola representa la fe de l'Església de Tarragona. És així que Tecla, que escolta la predicació de l'Apòstol i inicia els camins del seguiment del Crist fins al martiri gloriós, pot constituir un bell símbol de la nostra Església. Tecla, la que escolta la paraula de Déu en boca de l'apòstol Pau, i també l'Església de Tarragona, la que escolta la paraula de Déu. Una i altra són oients de la Paraula. En una i en l'altra la predicació desvetlla l'amor del Crist, i aquesta predicació vivificada per l'Esperit fa niu en el seu cor. Ella mateixa esdevé portadora de la Paraula i de l'Esperit.

La nostra arxidiòcesi, per raó de la seva tradició paulina, troba en santa Tecla una bella icona que la representa i li indica la vocació. Vet aquí que la història esdevé vida. Vet aquí que el vell relat esdevé relat actual. Un camí. Un traç per avançar. «Escoltem les veus de l'Església de Tarragona», deia l'arquebisbe Josep Pont i

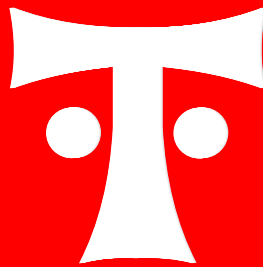
Gol el dia de la seva entrada en aquesta Església. Són veus antigues. La primera, el ressò de la predicació de l'Apòstol, i aquesta predicació no l'hem perduda; està continguda en els escrits del Nou Testament i per la seva canonicitat és paraula de Déu. L'apòstol Pau, entre nosaltres, com per totes les generacions cristianes que han estat i seran, exerceix encara el seu mestratge i ens anuncia, com ningú, el *kerigma* de la Pasqua, la bona nova del Crist mort i ressuscitat, que dóna l'Esperit i és present en el memorial eucarístic. És una predicació que crea una escola de deixebles, que som els creients. Tecla, amb el seu enigma històric que la fa encisadora, és símbol d'aquesta escola. Tant de bo tota l'arxidiòcesi visqués en aquesta escola de l'apòstol sant Pau. Per ell aprenem constantment a ser deixebles de Jesucrist i també per ell, i acompanyat de les seves paraules, podem entrar en el misteri del Crist gloriós. Som branca i fruit d'aquest arbre secular, un arbre que porta una vida que no mor mai, que sempre brota, car beu del mateix Esperit. Oh beneïda Església de Tarragona que porta el nom d'Església de Pau i de Tecla! Església apostòlica i martirial. Església santa, pobra i pecadora, però sempre compadida i perdonada. I Església que només pot existir com a Església que estima el Crist, i aquest amor la porta a ser apostòlica (Pau) i testimonial (Tecla, també Fructuós i tants germans i germanes nostres que després d'ells han donat la vida per Crist).

No oblidem, doncs, Tecla, la humil Tecla, en aquest any paulí, perquè ella representa el que hem estat i el que volem ser: deixebles atents a la paraula de Déu, fidels i forts en el seguiment del Crist, testimonis, sense retòrica, del sant evangeli, un evangeli que el gloriós apòstol Pau ens va portar. A ell i a santa Maria, reina dels Apòstols, encomanem el present i el futur d'aquesta Església tan estimada de Tarragona. Amb patrons tan excel·lents la barca anirà per bon rumb i a bon port. Que sigui així.

## Col·lecció Tau - Documents

### Títols publicats:

5. — **Cristo, «nuestra esperanza»,  
revela el sentido de la vida y de la historia**  
— **L'Església catòlica enfront de les culpes del passat**  
Bruno Forte
6. **Agrupació de parròquies**
7. **Enviats per a donar fruit**  
Mons. Lluís Martínez Sistach
8. **Orientacions sobre l'admissió i l'acompanyament  
en el Catecumenat Diocesà d'Adults**
9. **Memoràndum per al rector de parròquia**
10. **Estatut de l'arxiprestat**
11. **Persones, creients i pastors**  
Mn. Miquel Barbarà Anglès
12. — **Les celebracions dominicals en pobles petits**  
— **Les ofrenes i taxes amb motiu de la recepció de serveis eclesials**  
— **Missa *pro populo*, misses de binació i almoines (estipendis)**
13. — **Estatut dels fidels laics amb missió pastoral en una parròquia**  
— **Espiritualitat del fidel laic amb missió pastoral en una parròquia**  
— **Les celebracions dominicals en absència de prevere**
14. **Actes del martiri de sant Fructuós, bisbe de Tarragona,  
i els seus diaques sant Auguri i sant Eulogi**
15. **Disset segles de devoció a sant Fructuós, bisbe i màrtir de Tarragona,  
als seus diaques sant Auguri i sant Eulogi**  
Mn. Josep Martí i Aixalà
16. — **Paraules de Benet XVI en la clausura de l'Any Jubilar de Sant Fructuós**  
— **Missatge dels bisbes de Catalunya en la jornada interdiocesana  
del 21 de gener de 2009**  
— **Visquem l'Any Jubilar de Sant Pau (comunicació del Sr. Arquebisbe)**
17. **Estatut de la cúria i altres organismes i serveis diocesans**
18. **Celebració de l'Any Jubilar de Sant Pau a Tarragona. Septenari de pregàries.**  
Secretariat diocesà de litúrgia



Arquebisbat de Tarragona

Col·lecció Tau - Documents